

A Pécsi Ítéltábla az Ujj-Mészáros Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - Dr. Tomcsányi Tamás Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes neve** címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a ... Törvényszék 2015. április hó 13. napján kelt számú ítélete ellen a felperes részéről 99. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az **A.** adós gazdálkodó szervezet vagyona 373.974.458,- (háromszázhetvenhárommillió-kilencszázhetvennégyezer-négyszázötvennyolc) forinttal csökkent.

A keresetet ezt meghaladóan tekinti elutasítottnak.

Mellőzi a felperes perköltség megfizetésre kötelezését.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 759.556,- (hétszázötvenkilencezer-ötszázötvenhat) forint elsőfokú és 173.000,- (százhetvenháromezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes által a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján az **A.** (korábbi cégnév **S.** „f.a.”) adós gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjével szemben előterjesztett keresetet elutasította. Megállapította, hogy az adós gazdálkodó szervezet 2010. év végétől, legkorábban 2011. január hó 1. napjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Kiemelte, hogy az alperes által vezetett gazdasági társaság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét megelőzően, majd azt követően is az **A.P.** beruházás megvalósításának finanszírozása érdekében, az **S.** tagjaként

kölcsönszerződést kötött a **P. cég (P. Kft.)** tulajdonosával, a **B. Kft.-vel**. Kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nyújtott kölcsönök 401.474.458,- forint összeggel csökkentették az adós aktív vagyonát, mivel a kölcsönnyújtással keletkező követelés nem térült meg, a követelés felszámoló általi értékesítése sikertelen volt, és a követelés behajtása nem lehetséges. Megállapította azonban, hogy a hitelnyújtásokkal az alperes a hitelezői érdekek elsődlegességét nem sértette, másfelől a kimentés körében kellően bizonyította, hogy a vezetőtől elvárható módon járt el a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében. Utalt arra, hogy a **S. az A.P. P.** finanszírozását a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte előtt megkezdte, a felvett bankhitelnél a saját erőt az **S.** (végső soron annak tulajdonosa) biztosította a csoport bevételeinek a **P. Céghez** irányításával. Kiemelte, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet előtt megkezdett, és annak időszaka alatt folytatott üzletpolitika nem volt indokolatlan, ésszerűtlen, az alperes felelősségét megalapozó döntés, mivel a banki elvárások, az adós és a projekt azonos bank általi finanszírozottsága folytán az alperes az adós vezetőjeként nem tehetett mást, mint hogy a fenyegető fizetéseképtelenség időszakában is biztosítsa a projekt pénzügyi hátterét. Álláspontja szerint, amennyiben nem így járt volna el, az egyéb érdekelt a projekt hitel felmondása mellett, felmondhatta volna az adós hitelszerződését is az ún. cross default klauzula alapján, figyelemmel arra, hogy az **S.** végső magánszemélyi tulajdonosa **J.** személyében azonos volt, és mindez az adós azonnali fizetéseképtelenségét okozta volna. Kiemelte, hogy az alperestől ezért nem volt elvárható a korábbi tevékenység, üzletpolitika feladása, a fizetéseképtelenség előidézése a hitelezői érdekekkel sem állt volna összhangban.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát, 401.474.458,- forint vagyoncsökkenés megállapítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását kérte. Kiemelte, hogy az alperes a kölcsönök nyújtásával a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el, és ezzel az adós vagyona 401.474.458,- forint összeggel csökkent. Utalt arra, hogy a kölcsön 20 évre, biztosíték kikötése nélkül történt. Kifejtette, hogy az ügyvezetői felelősség megítélése szempontjából közömbös, hogy az adós mekkora vállalatcsoport tagja volt, vagy anyavállalatként működött-e, a hitelezők felé kizárólag az adós tartozik felelősséggel, az alperesnek nem a vállalatcsoport érdekeinek elsődlegessége, hanem a hitelezők érdekeinek elsődlegesség alapján kellett eljárnia. Hivatkozott arra, hogy az alperes ténylegesen az **A.P. Kft.**, és a társaság tulajdonosainak érdekében járt el, megpróbálta megmenteni az adós pénzeszközeiből azt a társaságot, amelynek túlélésére esélyt látott. Kifejtette, hogy az alperes tevékenysége egy kívülálló társaság finanszírozására irányult, miközben nyilvánvaló volt, hogy a kihelyezett összegek nélkül az adós a vele szemben fennálló követelések kielégítésére nem képes.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének

helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben megalapozatlan és iratkellenes, másrészt hiányos, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás iratai - így különösen az ... Bankokkal kötött kölcsönszerződések és a felek tényállításai - valamint a nyilvános cégadatok alapján az alábbiak szerint egészíti ki és módosítja.

Mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásából az **S.** fogalmára, az **S.** tulajdonosi körére, tevékenységére vonatkozó megállapításokat - elsőfokú bíróság ítéletének 1. oldala 3. bekezdése, 2. oldal 1., 2., 3. bekezdése -, mivel az **S.** tekintetében az elsőfokú bíróság megállapításai tévesek. Ehelyett a másodfokú bíróság az alábbiakat állapítja meg:

Az **A.** és **A.** „f.a.” a közvetlen vagy közvetett tulajdonos, részvényes - **J.** - személyén keresztül kapcsolódnak egymáshoz.

Az **A. Zrt.**-t (korábbi cégnév **S. Zrt.**) a cégbíróság a Cg..... számú cégjegyzékben tartja nyilván. A részvénytársaság 2008. december hó 4. napján került bejegyzésre, alapítói: **J.**, **B.**, alperes neve, **S. B.** voltak.

A társaság részvényeit 2011. augusztus hó 1. napjától a Cg..... számú cégjegyzékbe bejegyzett **M Zrt.** szerezte meg, melynek részvényese 2011. június hó 1. napjáig **J.** volt, a részvényeket 2011. június hó 1. napjától a **F. Zrt.** (Cg...), 2011. augusztus hó 1. napjától a **T. Kft.** (Cg...) szerezte meg. A **F. Zrt.** alapítója és 2011. augusztus hó 8. napjáig részvényese **J.** volt. A **T. Kft.** tulajdonosa **N.**

Az **A.Kft.** társaságot (korábbi **S. P. Kft.**) a cégbíróság a Cg..... számú cégjegyzékben tartja nyilván, az alapításkor 95 % mértékű tulajdonosa a **B. Kft.** (Cg....), 5 % mértékű tulajdonosa **B. Önkormányzata.**

A **B. Kft.** tulajdonosa az **S. S.A.**, melynek tulajdonosa a **B. Kft.** (Cg...). A **B. Kft.** tulajdonosa 2010. február hó 11. napjától 2015. július hó 4. napjáig a **M.** melynek tagja a **M.** tulajdonosa **J. J.** 6. szinten tulajdonosa az **A.P. Kft.**-nek (III. számú kölcsönszerződés 8. számú melléklete.

Az **A. Zrt.** (anyavállalat) a számviteli törvény szerinti meghatározó befolyással rendelkezik az alábbi társaságokban (ellenőrzött társaságok):

Megnevezés	Konszolidációba		Anyavállalati részesedés mértéke	
	első bevonás		és könyv szerinti értéke	
	időpontja		2010. december 31.	
		aránya	értéke	
		%	e Ft	eEur

B.W. Kft.	2008. március 31.	50,00	141.188	
B.C. Kft.	2007. június 29.	50,00	101.360	
BCV Kft.	2007. június 29.	50,00	64.394	
BD Kft.	2010. augusztus 04.	100,00	500	
BE Kft.	2008. január 01.	50,00	111.573	
BPKft.	2008. január 01.	50,00	135.460	
BT Zrt.	2005. június 20.	100,00	3.833.508	
DC Zrt.	2004. július 1.	100,00	2.768	
DI Kft.	2007. június 29.	50,00	31.654	
E Kft.	2007. június 29.	50,00	155.214	
ES Kft.	2007. június 29.	50,00	616.364	
EH Kft.	2007. június 29.	50,00	167.080	
F. Kft.	2010. január 01.	80,00	154.326	
FV Kft.	2008. január 01.	50,00	60.840	
FB	2010. január 01.	80,00	23.861	86
FR Kft.	2007. június 29.	50,00	1.256.298	
G Kft.	2008. január 01.	50,00	453.117	
H Kft.	2007. június 29.	50,00	199.651	
HZ Kft.	2008. január 01.	50,00	395.383	
K Kft.	2007. június 29.	50,00	37.027	
M Kft.	2008. január 01.	50,00	311.776	
P. Kft.	2003. december 31.	100,00	3.000	
S. BH S.A.	2007. november 16.	100,00	15.331	55
S. BH Zrt.	2004. január 01.	100,00	177.811	
S. F	2008. január 25.	60,00	0	
S. O	2007. december 14.	60,00	3.611	14
S. P	2007. december 14.	100,00	16.459	100
S. PM.	2009. január 01.	100,00	0	
S. Q				
	2007. november 16.		50,00	268.707
1.000				
SF Kft.	2005. június 30.	100,00	6.000	
S.-Q Kft.	2008. július 30.	50,00	40	
SP Kft.	2008. január 01.	100,00	581.377	
SB Kft.	2008. január 01.	100,00	18.400	
SL Kft.	2007. június 29.	50,00	150.302	
SC Kft.	2008. január 01.	50,00	290.228	
T. Kft.	2007. június 29.	50,00	197.768	
V Kft.	2007. június 29.	50,00	162.035	
VB Kft.	2007. június 29.	50,00	80.483	
W Kft.	2008. január 01.	50,00	402.509	
WC Kft.	2008. január 01.	50,00	320.164	
Y Kft.	2007. június 29.	50,00	109.119	
YH Kft.	2008. január 01.	50,00	141.812	
Z Kft.	2006. február 08.	100,00	651.846	

Összesen:

11.856.339 1.250

A 2010. július hó 21. napján megkötött III. számú hitelszerződés tartalmára figyelemmel mellőzi a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének 2. oldal 7. bekezdését, helyette megállapítja az alábbiakat:

A III. számú szerződésben hitelfelvevő: a **B. Kft.**, **P. Társaságok: S. P. Kft., BP Kft., B. Kft., BPD Kft., BPP Kft., S. PT Kft..**

Az értelmező rendelkezések alapján „**S.**”: a hitelfelvevő, a hitelfelvevő közvetlen vagy közvetett tulajdonában lévő bármely társaság, a hitelfelvevő közvetlen és közvetett tulajdonosai, illetve ezek kapcsolt vállalkozásai és egyéb részesedési viszonyban lévő társaságai.

A „szponzor”: a hitelfelvevők 95 %-os, azaz többségi tulajdonosa, a **B. Kft.**

A „saját erő”: minimum 12.700.000 euró összeg, amelyet a Szponzor bocsájt a hitelfelvevő rendelkezésére tőkeemelés, illetve alárendelt kölcsön formájában.

A „tulajdonosi kölcsön”: jelenti a hitelszerződés aláírásának napján fennálló és a hitelszerződés 9. számú mellékletében felsorolt azon tulajdonosi kölcsönöket, amelyeket a hitelfelvevő számára nyújtottak, és a hitelszerzőse aláírásának napján az akvizíciós hitelnek már alárendeltek, és az ezen hitelszerződés alapján nyújtott hiteleknek teljes mértékben alárendelésre kerülnek, valamint a hitelfelvevőnek a jelen hitelszerződés rendelkezéseivel összhangban nyújtott tulajdonosi kölcsönöket.

Az alárendelt tulajdonosi kölcsönök a 9. számú melléklet szerint:

B. Kft.; S. P. Kft. 162.096.471, 24.181.029 forint,

B. Kft. S. P. Kft. 36.916.829, 3.818.339,- forint üzemeltetés,

B. Kft.; S. P. Kft. 18.572.751,44, 1.211.794,85 euró beruházás.

Az **S.** fogalmát a szerződés a 4.1.j) pontban (bérleti jogviszonynál) és a 7. számú mellékletben (a **P.** ingatlan terheinél) használja.

Az **A.** (korábbi cégnév **S. Zrt.**) és az ... Zrt. között 2011. április hó 14. napján létrejött szerződés 15.1.f) pont iii) pontja szerint közvetett szerződésszegés („cross default”), ha a hitelfelvevő, a tulajdonosok bármelyike, vagy a tulajdonostársaságok bármelyike a bankkal fennálló jogviszonyban bármilyen szerződésszegést követ el.

Az 1. pont alatti meghatározások és értelmező rendelkezések szerint „tulajdonosok”: a hitelfelvevő mindenkor természetes személy tulajdonosai, akik a szerződés aláírásának időpontjában: **J.** 15 %, **B.** 10 %, alperes neve 6 %; míg a „tulajdonostársaságok”: a hitelfelvevő mindenkor nem természetes személy tulajdonosai, akik a szerződés aláírásának időpontjában: **S. Zrt.** 4 %, **S.** 50 %, **B.** 15 %.

A másodfokú bíróság megállapítja, hogy az **A.** felszámolója a **B. Kft.-vel** szemben 1.853.924.016 forint összegben nyilvántartott (1. számú követelés-csomag) követelésállományt kilenc alkalommal eredménytelenül hirdette meg értékesítésre, majd a Céglőny 2014. március 13-i számában megjelent pályázati felhívás alapján a Cstv. 49/D. § szerinti hitelezővel történt egyeztetést követően értékesítette (61. sorszám alatt csatolt zárójelentés 5. oldala). A pénzforgalmi kimutatás szerint a követelés értékesítésből 27.500.000,- forint bevétel realizálódott.

A másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú bíróság ítéletéből minden olyan megállapítást, amely arra utal, hogy az **A.**, a **B. Kft.** és az **A. Zrt.** egy vállalatcsoport, illetve az **A.**, **B. Kft.** az adósnak leányvállalata, vagy projektcége.

Az így kiegészített, és pontosított tényállásra figyelemmel nem ért egyet a másodfokú bíróság azzal, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a hitelezői érdekek elsőlegessége alapján látta el ügyvezetési feladatait.

A Cstv. 83/A. § (4) bekezdése alapján jelen ügyben alkalmazandó, 2011. január hó 1. napján hatályos Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsőlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését.

A csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. tv. 33/A. §-át a 2006. évi VI. törvény 14. §-a iktatta be, az új rendelkezés 2006. július hó 7. napján a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvénnyel, az új Gt.-vel egyidejűleg lépett hatályba. A Cstv. 33/A. §-a a Gt. 33. § (3) bekezdésével összhangban álló új felelősségi szabály, mely - mint ahogy ezt a Cstv. 33/A. §-hoz fűzött indokolás kifejti, a vezető tisztségviselő felelősségét fogalmazza meg a hitelezők irányában, amennyiben a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben olyan gondatlanul megvalósított, jogszerűtlen gazdálkodást folytat, amelynek következtében a társaság hitelezőit kár éri. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után - mondja a törvény indokolása - a vezető tisztségviselőnek már nem a gazdasági társaság érdekeinek elsőlegessége alapján, hanem a hitelezők érdekeinek figyelembevétel szerint kell eljárnia, ezért minden olyan eljárás, amely a társaság hitelezőinek megkárosítását eredményezi, jogszerűtlen gazdálkodásnak minősül. A Gt. 30. § (3) bekezdéséhez fűzött törvényi indokolás is kiemeli, hogy e szakasz két lényeges új előírást is tartalmaz. Kimondja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése esetén a vezető tisztségviselők már nem a társaság, hanem a hitelezők érdekének elsőlegessége alapján kötelesek ügyvezetési feladataikat ellátni, és lehetővé teszi, hogy külön

törvény e kötelezettség felróható megszegése esetén előírja a vezető tisztségviselő hitelezőkkel szembeni helytállási kötelezettségét. Továbbfejleszti a vezető tisztségviselőre irányadó felelősségi szabályokat, és az úgynevezett wrongful trading (jogtalan kereskedelem, indokolatlan kockázatvállalás) intézményét honosítja meg annak érdekében, hogy a társaság ügyvezetését csődközel helyzetben visszatartsa a hitelezői érdekeket sértő, indokolatlan kockázatvállalástól.

A Cstv. 33/A. §-a a fentiekből kitűnően nem a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezéséért való felelősség szabálya, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet kialakulásáért az ügyvezetőnek a társaság hitelezőivel szemben nincs helytállási kötelezettsége. A fizetéseképtelenség előidézéséért, a fizetéseképtelenség bekövetkezését megelőzően tanúsított magatartásokért, az ezt megelőző gazdasági tevékenységért, és a bekövetkezett vagyronvesztésért az ügyvezető a társaság felé felel a Gt. 30. § (2) bekezdése alapján. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését megelőzően már bekövetkezett károkozásból, illetve az ügyvezető társaság felé fennálló elszámolási kötelezettsége elmulasztásából eredő, a társaságot megillető követelések nem szállnak át a Cstv. 33/A. §-a alapján a hitelezőkre, külön jogügylet, engedményezés hiányában. A Cstv. 33/A. §-ára alapított kártérítési felelősség megállapítására tehát csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni vagyronvesztés, és csak az ezt követő időre eső, hitelezői igény kielégítésének megghiúsulásához vezető, vagy vagyroncsökkenést okozó ügyvezetői magatartás adhat alapot.

Mivel a Cstv. 33/A. §-a kárfelelősségi szabály, jelen perben a felperest terhelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni hitelezői érdekeket sértő ügyvezetői magatartás (károkozó magatartás), és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni, a keresetben meghatározott mértékű vagyroncsökkenés (kár) bizonyítása, valamint annak bizonyítása, hogy a vagyroncsökkenés, illetve a hitelezői igény kielégítésének megghiúsítása az ügyvezető tevékenysége, mulasztása folytán állt elő (ok-okozati összefüggés). Mindezek bizonyítása esetén már az alperest terhelte a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése értelmében annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői csökkentése érdekében (felróhatóság hiánya).

Az elsőfokú bíróság a hitelezői érdekek sérelmének hiányát, illetve azt, hogy alperes a vezetőt elvárható módon járt el, olyan megállapításokra alapította, amelyek a tényeknek nem felelnek meg. Így tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az **A.**, a **B. Kft.** és az adós egy vállalatcsoport volt, illetve azt, hogy az **A.** vagy a **BP Kft.** az adós leányvállalata lett volna, vagy az adós anyagcéggként működött e társaságok tekintetében.

A Gt. jelen ügyben alkalmazandó 55. § (1) bekezdése alapján a számviteli törvényben foglaltak szerint összevont (konszolidált) éves beszámoló készítésére köteles gazdasági társaságok (uralkodó tag) és az a részvénytársaság, illetve

korlátolt felelősségű társaság, amely felett az uralkodó tag a számviteli törvény alapján meghatározó befolyással rendelkezik (ellenőrzött társaság), egységes üzleti céljaik megvalósítására uralmi szerződés kötése útján elismert vállalatcsoportként történő működésükről határozhatnak. Az Szvt. 9. § 1. pontja szerint anyavállalat: az a vállalkozó, amely egy másik vállalkozónál (a továbbiakban leányvállalat) közvetlenül vagy leányvállalatán keresztül közvetetten meghatározó befolyást képes gyakorolni, mert az alábbi feltételek közül legalább eggyel rendelkezik:

- a) A tulajdonosok (részvényesek) szavazatának többségével (50 %-ot meghaladóval) a tulajdoni hányad alapján egyedül rendelkezik, vagy
- b) más tulajdonosokkal (részvényesekkel) kötött megállapodás alapján a szavazatok többségét egyedül birtokolja, vagy
- c) a társaság tulajdonosaként (részvényeseként) jogosult arra, hogy a vezető tisztségviselők, vagy a felügyelő bizottság tagjai többségét megválassza vagy visszahívja, vagy
- d) a tulajdonosokkal (a részvényesekkel) kötött szerződés (vagy a létesítő okirat rendelkezése) alapján - függetlenül a tulajdoni hányadtól, a szavazati aránytól, a megválasztási és visszahívási jogtól - döntő irányítást, ellenőrzést gyakorol.

A 9. § 2. pont értelmében leányvállalat: az a gazdasági társaság, amelyre az 1. pont szerinti anyavállalat meghatározó befolyást képes gyakorolni.

Az **A.** leányvállalatai a konszolidált mérleg kiegészítő mellékletében felsoroltak, a felsorolásban sem az **A.**, sem a **BP Kft.** nem szerepel, és az **S. Zrt.** nem tulajdonosa az **S. P. Kft.**-nek. Így az idézett jogszabályi rendelkezések alapján a gazdasági társaságok kapcsolata nem minősíthető vállalatcsoportnak, anyavállalat - leányvállalat kapcsolatának.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az adós gazdálkodó szervezet nem tehetett egyebet, mint hogy a finanszírozó bank elvárásainak eleget téve rendelkezésre bocsátja a saját erőt, és kifizeti a projekt bankhitellel nem fedezett költségeit, ellenkező esetben önmaga is nyomban fizetéseképtelenné vált volna saját hitelszerződése felmondása folytán. A III. számú kölcsönszerződés alapján az önerő rendelkezésre bocsátása a szponzor - a **B. Kft.** - kötelezettsége volt tőkeemelés vagy alárendelt kölcsön formájában. Az **A. Zrt.**-t ilyen szerződéses kötelezettség az okirat alapján nem terhelte. A másodfokú bíróság a szerződés egyértelmű rendelkezéseire figyelemmel nem fogadta el **N. B.**, **B.P.** tanúk vallomását, mely szerint a bankok az **S.** anyagcégeként elvárták az adóstól, illetve a közvetett (magánszemély) vagy közvetlen tulajdonostól, hogy az önerőt biztosítsa. Szerződéses kötelezettségvállalás nélkül ez az **A. Zrt.**-től nem volt kikényszeríthető, ilyen „elvárások” a III. számú kölcsönszerződésben nem kerültek megfogalmazásra, a megállapodásban szerződő félként, kötelezettként az adós nem vett részt, helytállási kötelezettség a szerződés teljesítéséért nem terhelte.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy amennyiben az **A. Zrt.** az önerőt nem biztosítja, az ... Bankkal kötött szerződése felmondásra került volna, mely az adós fizetéseképtelenségét jelentette volna, és téves a tanúk erre vonatkozó előadása is. Az **A. Zrt.** és az egyéb érdekelt között 2011. április hó 14.n apján

létrejött szerződés szerint a „cross default” a szerződésben meghatározott tulajdonos, tulajdonosi társaság (J., B., alperes neve, S. Zrt. S.B.) szerződésszegése esetén valósul meg. A fenti megjelölt tulajdonos, illetve tulajdonosi társaságok viszont a III. számú hitelszerződésben szerződő félként nem szerepelnek, a III. számú szerződésben megnevezett kötelezettek szerződésszegése esetén az adós kölcsönszerződésében foglalt „cross default” klauzula nem alkalmazható.

Fentiekből az következik, hogy az alperes az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetében olyan gazdasági társaságnak adott 464.734.458,- forint kölcsönt, amely nem leányvállalata, amelynek kötelezettségéért helytállási kötelezettsége nem volt, és amelynek szerződésszegése az adós saját kölcsönszerződése fennállására nem hatott ki. A kölcsönbevevő társaság kizárólag a közvetett tulajdonos - J. - személyén keresztül kapcsolódott adóshoz. Alperes feladatait nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, amikor likviditási problémái, a ki nem egyenlített lejárt tartozásai (elsőfokú bíróság ítéletének 3. oldal 3. bekezdése) ellenére a gazdasági társaság likvid pénzeszközét biztosíték nélkül, 464.734.458,- forint nagyságrendű összegben 2031. január 31-i lejáratával kölcsönbe adta. A jelentős, biztosíték nélküli, és olyan hosszú távra történő kölcsönösszeg kihelyezés, mely mellett megtérüléssel a hitelezők reális eséllyel nem számolhattak, nyilvánvalóan hitelezői érdekeket sértő magatartás.

Az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása vagyonvesztést idézett elő a gazdasági társaságnál, mégpedig abban az időpontban és olyan mértékben, amikor a kölcsönvevővel szemben a követelés behajthatatlanná vált, illetve megtérülés nem történt.

Tévesen állapította meg a vagyonvesztés mértékét az elsőfokú bíróság 401.474.458,- forint összegben, mivel nem értékelte, hogy a B. Kft.-vel szembeni követelésállományt kilenc eredménytelen értékesítési kísérlet után végül a felszámoló értékesítette, és a követelés eladásból 27.500.000,- forint bevételt realizált. A vagyonvesztés mértéke ezért a 401.474.458,- forint és 27.500.000,- forint különbözete: **373.974.458,- forint.**

Fentiekre tekintettel a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el, és ezzel okozati összefüggésben 373.974.458,- forint vagyonsökkenés következett be. Mindezzel szemben az alperes nem bizonyította, hogy a tőle elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében. Nem alkalmas felelősségének kimentésére annak mérlegelése, hogy a kölcsönszerződések megkötése az adós társaság érdekeit szolgálta-e, és nem alkalmazható jelen ügyben az elsőfokú bíróság által hivatkozott EBH2011/2417. Elvi Bírósági Határozat sem, mivel a hivatkozott döntésben a vezető tisztségviselővel szemben a társaság érvényesített igényt a régi Gt. 1988. évi VI. tv. 32. § (1) bekezdése alapján. Jelen esetben a gazdasági társaság hitelezője perelte a vezető tisztségviselőt, a felelősség jogalapja pedig a Cstv. 33/A. §-a, ahol nem a társasági

érdek, hanem a hitelezői érdekek elsődlegességét kell vizsgálni a felelősség megállapítása során.

Utal a másodfokú bíróság arra, hogy tévesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a cégcsoport hitelezőinek, és így az **A. Zrt.** hitelezőinek érdekét is szolgálta a kölcsönnyújtás, a **P.** adós általi finanszírozása, mivel az adós a projekt bevételeiből semmilyen formában nem részesült, a hitel lejáratára pedig 2031. év volt. A hitelezői érdekekkel ellentétben áll olyan pénz kihelyezés, ahol a rövid távú megtérülésnek, nyereség szerzésnek esélye sem volt.

Minderre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében - felperes keresete 498.557.946,- forint, a fellebbezés pedig 401.474.458,- forint vagyonvesztés megállapítására irányult - a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az **A. Zrt."**f.a." adós gazdálkodó szervezet vagyona 373.974.458,- forinttal csökkent.

A másodfokú bíróság döntése folytán az alperes pereszes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint köteles a felperes első- és másodfokú eljárásban felmerült költségét viselni (lerótt illeték, előlegezett szakértői díj, ügyvédi munkadíj), a felperes perköltség megfizetésre kötelezését mellőzni kellett.

P é c s, 2015. szeptember 16.

Dr. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Dr. Berki Csilla s.k. bíró